

Horváth Géza

Akik leborultak Jézus előtt

(2. rész)

Az igehirdetések elhangzottak
a Budapest-Pasaréti Református Egyházközség
evangélizációs hetén,
2016. szeptember 23-25. között.

Tartalom

6. Aki más előtt borult le	3
(Jelenések 19,9-10; 22,8-9)	
7. Amikor az egész világ leborul	12
(Filippi 2,9-11)	
8. Aki értünk borult térdre	21
(Lukács 22,39-44)	
* * *	
A Bp.-Pasaréti Ref. Egyh. rendszeres alkalmai	30
Könyvajánlat	31

Budapest-Pasaréti Református Egyházközség
1026 Budapest, Torockó tér 1.
Telefon/FAX: +36 (1) 356 40 19
Weblap: refpasaret.hu
E-mail: gyulekezet@refpasaret.hu

6.

Aki más előtt borult le

Énekek: 679; 247,1. 5-6; 459

Alapige: Jelenések 19,9-10; 22,8-9

És monda nékem: Írd meg: Boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak. És monda nékem: Ezek az Istennek igaz beszédei. És leborulék annak lábai előtt, hogy imádjam őt, de monda nékem: Meglásd, ne tedd, szolgatársad vagyok néked és a te atyádfiainak, akiknél a Jézus bizonyágtétele van; Istent imádd, mert a Jézus bizonyágtétele a prófétaság lelke.

És én, János vagyok az, aki ezeket hallottam és láttam; és mikor hallottam és láttam, leborulék az angyal lábai előtt, hogy őt imádjam, aki nékem ezeket megmutatta vala. Az pedig mondta nekem: meglásd, ne tedd, mert szolgatársad vagyok néked és a te atyádfiainak, a prófétáknak, és azoknak, akik megtartják e könyvnek beszédeit. Az Istent imádd!

Imádkozzunk!

Édesatyánk, az éneken is úgy szólítottunk, mint imádandó Istent.

Köszönjük, hogy erre a mai estére is olyan ígét készítettél, amellyel szembesítsz bennünket, hogy a mi életünkben valóban így van-e? Valóban imádunk-e téged, mint egyedül igaz Istent, valóban ismerünk-e téged, hogy ki az, akit imádunk, cselekedeteidet, hogy miért imádunk, és ebben örömléteket leljük-e, ebben az imádatban, ebben a hódolatban, ebben a leborulásban?

Köszönjük, hogy azt is énekelhettük, hogy ismered a szíveket, veséket, és bár mi természetünkön fogva rejtegetni szeretnénk magunkat, bűneinket is, hitványságunkat, vétünköt, és olyan nehezen megy: bevallottam hűtlenségemet az Úrnak.

Köszönjük, hogy biztosítsz bennünket, hogy te mindent tudsz. Ha a világ nem tudná is számos bűnömöt, te előled elrejtésem semmit nem lehet.

Bocsásd meg, Urunk, hogy mégis úgy gondoljuk, hogy vannak, amelyeket elrejtethetünk, amelyeket magunknak megtartunk, amiket dédelgetünk, amelyekre úgy vissza-visszajárunk, elő-elő vesszük. Hadd lássunk téged ma is úgy, Urunk, a Golgota keresztyén, mint ahova az adóslevelünk oda van szegezve, akire nézve, és aki által bűneink meg vannak bocsátva, el vannak rendezve. Könyörülj meg, Urunk, hogy irtózzunk a bűntől, ami

téged a Golgotára juttatott, az irtózatos szenvedésekre, a kínhalálra, a vér-ontásra, és meneküljünk a kegyelemhez újból-újból.

Köszönjük kitárt karjaidat, Atyánk, hogy ezt az éneket azzal fejezhetjük be: Nem egyéb vagy, mint merő szeretet.

Ezért kérünk, hogy aki közülünk bűneiben van még, segíts, hogy ne essen kétségbe, mert te vagy a megoldás, te vagy a szeretet.

Kérünk, prédikáld ma este is drága igédet közöttünk.

Ámen.

Igehirdetés

Tulajdonképpen a két igeszakaszból ma este olyan jó lenne, ha csak ezt a rövid felszólítást vinnék el: Az Istent imádd!

Egész héten arról hallottunk, hogy hogyan és kik és miért borultak le Jézus Krisztus előtt.

Ma este az igéből arról fogunk hallani, hogy volt valaki aki más előtt borult le.

János apostol, amikor ezeket látja, hallja és megérti Istennek beszédeit, akkor azt olvassuk, hogy leborult az angyal előtt, aki neki ezeket megjelentette, de az angyal azt mondta: „meglásd, ne tedd, szolgatársad vagyok, az Istent imádd.”

Ha János apostollal ez megesett, akkor velünk is megeshetik ilyen, hogy hajlandóak és készek vagyunk más előtt leborulni. Ha János apostollal megesett, aki nemcsak korra nézve vén már ekkor, hiszen már a 100 felé közeledik, hanem hitre nézve is vén. Ha ez egy ilyen emberrel megesik, aki a szolgálatban égett el, és más előtt borul le, akkor velünk is megeshetik. Nem is egyszer esett meg velem.

Hiszen a Szentírásból két igehelyet olvastam, és bár János apostol figyelmeztetést kapott: az Istent imádd! — másodszor is megteszi, hogy leborul az angyal előtt, hogy imádjja az angyalt.

Nem tudom, hogy János apostol vajon úgy vélte, hogy az angyal több, mint teremtmény, vagy pedig amiatt ragadtatja el magát, amit hall, mert az, amit hall, az csodálatos dolog. Azt hallja, hogy az Isten gyermekeinek mennyei osztályrészük van. Azt hallja János apostol, hogy boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak. Lehet, hogy ez a hír rendíti meg az apostolt. Lehet, hogy az, hogy Istennek beszédei igazak. Ahogy mi énekeljük: mind igazak és ámenek, amik szádból kijöttek. De az angyal elhárítja ezt az imádat, leborulást és azt mondja: szolgatársad vagyok neked és a te atyádfiaiának, akiknél van a Jézus bizonyágtétele.

Tehát azt mondja ez az ige, hogy az angyalok tisztségre és szolgálatra nézve hozzánk hasonlóak, csak természetükre nézve nem. De tisztükre és szolgálatukra nézve hozzánk hasonlóak, már a nevükben is benne van, hiszen az angelos azt jelenti: küldött. És Jézus Krisztusnak a megváltott gyermekei is küldöttek. Ő mondta: elküldelek titeket. Ezért vannak meny-

neyei küldöttek és vannak földi küldöttek, akiknek a tisztsége és a szolgálata ugyanaz.

Éppen ezért vegyük tudomásul, hogy nem a személyük fontos, hanem az, aki küldi őket. Mert soha nem a küldött lesz a fontos — tanítja nekünk ez az ige, hanem az, aki küldi őket. Mert mi módon hallanának ígét — mondja Pál a Római levél 10. fejezetében, ha nem küldetnek el. Tehát, ha Isten nem dönt úgy, hogy legyenek küldöttei, akkor nem lennének küldöttek. Akkor nem lennének szolgálók, akkor az Isten ígéje nem hirdettetne közöttünk. Ezért nem az a fontos, hogy ki az, aki hozza a hírt, hanem az, hogy ki az, aki küldi.

Mint ahogy amikor a postás hozza a nyugdíjat, bár tudom, hogy többségüknek bankszámlára érkezik a nyugdíj, de bizonyára vannak még olyanok, akiknél a postás csenget kétszer, háromszor és elhozza a nyugdíjat, nem a postásnak köszönitek meg, hogy milyen aranyos, hogy minden hónapban ad nekem akár 100 ezer Ft-ot. Mert ha ő adná, akkor egy fillért sem adna. Legyetek egészen nyugodtak, ő csak küldött, mert reá bízták azt a pénzt, az nem az övé, csak átadja. Legfeljebb annyit lehet megköszönni, hogy esőben, hóban, nyárban, melegben, rossz időben elhozta nekünk. De nem tőle származik.

Éppen ezért meg lehet tévedni a leborulásban, ha János apostol is megtévedt. Emlékezzetek azokra az ígésekre, a Máté és Lukács evangéliuma 4. fejezetéből, amikor az ördög Jézust is arra akarja rávenni, hogy előtte boruljon le. Mikor magát, a mi Urunkat, Jézust is a Sátán arra akarja rávenni, hogy mindezeket neked adom, ha leborulva imádsz engem. Előttem borulj le. — Milyen szemtelen, milyen pimasz.

Jézus nem azt mondja: jaj, de pimasz vagy, jaj, de szemtelen vagy, hanem azt mondja: Meg van írva: az Istent imádd, és csak neki szolgálj! És idézi az 5Mózes 6-ból az ígéseket. (Majd erről még fogunk beszélni).

Az Istent imádd, és csak neki szolgálj! Azért, mert Isten ígéje megmondja, hogy imádat és szolgálat egymás mellett járnak. Mert akit imádkunk, azt szolgáljuk is, és akit szolgálunk, azt imádjuk is. Ezért meg van írva: Az Istent imádd, és csak neki szolgálj!

Igen, éppen ezért az angyalok és a szolgák sosem vártak dicséretet vagy jutalmat. Ezért is hárítja el az angyal, mert „akiknél a Jézus bizonyosságtétele van” — tudniillik ezt mondja az angyal, hogy náluk van Jézusnak a bizonyosságtétele, a mennyei és földi követeknél a Jézus bizonyosságtétele van. Vagy annak kell lennie. Más nem lehet nála.

Történt egyszer a Teológián egy elég kellemetlen eset. Victor Jánosnak a neve bizonyára ismerősen cseng sokak előtt. Ő a Teológiának is a professzora volt. Egyszer a Teológián egy külföldi igen neves teológus tartott előadást. Victor János fordította az előadást. Amikor az előadás után jöttek a kérdések, akkor az előadó megdöbbenve hallotta, hogy olyan kérdéseket hall, amiről nem is beszélt. Odafordult Victor Jánoshoz: Uram,

ön nem azt fordította, amit mondtam. Azt mondja neki Victor János: ja, én azt fordítottam, amit önnek mondania kellett volna. Mert náluk van Jézusnak a bizonyágtétele. Ha valaki nem Jézus bizonyágtételét mondja, az hitvány szolga, aki Jézus bizonyágtételét mondja, az pedig azt mondja: ha mindazt megcselekedtük is, amit nekünk parancsoltak, mondjátok, hogy csak haszontalan szolgák vagyunk, mert csak azt cselekedtük, ami meg volt parancsolva. A szolga nem mondja, hogy 120%-ig teljesítettünk, mint régen, a sztahanovista mozgalomban. Jaj, mi 150%-ig teljesítettünk, hanem mondjátok: ha mindazt teljesítettétek, haszontalan szolgák vagyunk.

Mert, hogy nálunk van Jézus bizonyágtétele, az kiváltság, az kegyelem. Ha nálad van Jézus bizonyágtétele, nem baj, hogy nem lelkész vagy, hanem tanító, esztergályos vagy orvos... de nálad kell hogy legyen Jézus bizonyágtétele.

Mi ezért nem várhatunk dicséretet sem. Mert dicséretre az méltó, aki nekünk adta az Ő bizonyágtételét. Aki csontjainkba rekesztette a tüzet, mert a tüzet nem mi fogtuk. Lángra nem mi gyulladtunk, hanem Ő gyújtott világosságot a mi szívünkben. Ezért az angyal elhárítja a bizonyágtételt, mert azt mondja: csak szolgák, de a növekedést az Isten adja.

Emlékezzünk, hogy Korinthusban is majdnem hogy az emberek előtt borultak le. Azzal kezdődik a korinthusi levél, hogy kicsoda Pál, kicsoda Apollós, kicsoda Kéfás? Ők csak öntöznek, de a növekedést az Isten adja.

Olyan kedves ige az nekem, amikor a Cselekedetek 14-ben arról olvasunk, hogy Pálék Lisztrában meggyógyítanak egy embert. Hogy folytatódik a történet? „A sokaság pedig, amikor látta, amit Pál cselekedett, felkiáltott likaóniai nyelven, mondván: Az istenek jöttek le mihozzánk emberi ábrázatban, és hívták Barnabást Jupiternek, Pált pedig Merkuriusnak, mivelhogy ő volt a szóvivő. Mikor azonban ezt meghallották az apostolok, Barnabás és Pál köntösüket megszaggatván, a sokaság közé futottak, kiáltván: férfiak, miért művelitek ezeket? Mi is hozzátok hasonló természetű emberek vagyunk. És e hiábavaló dolgoktól az élő Istenhez térjete, aki teremtette a mennyet, a földet, és mindent, ami azokban van.”

Lisztrában Pál apostolékat Istenként kezdték volna imádni. Pált elnevezték Merkuriusnak, mert ez azt is jelenti magyarul: hírvivő. Az Isten igéje azt mondja: mert ő volt a szóvivő.

Az a Pál apostol, aki Athénban abszolút nem lesz ideges, amikor fecsegőnek, csacsogónak titulálják, azt most majd' megüti a guta. (bocsánat). Pál apostol soha nem érdekelte, hogy őt megvetik, de az mindig érzékenyen érintette, hogy őt dicsérni vagy magasztalni akarják Isten helyett. És odafut közéjük és azt mondja nekik: emberek, mi is hozzátok hasonló természetű emberek vagyunk. — Milyen nagyszerű ige és nagyszerű szó. Mert természetre nézve tényleg ugyanolyan Pál is, mint a többiek, mint a Lisztraiak. Csak lelkiekre nézve nem ugyanaz Pál. Azt mondja Pál, hogy

természetre nézve mi is emberek vagyunk. Szívünk indulataira nézve mi is sokszor, jaj, de olyanok vagyunk, mint a többiek. Csak lelkiekre nézve nem, csak a kegyelem tekintetében nem vagyunk olyanok.

Ezért Pál apostol azt mondja azoknak az embereknek, hogy tudjátok, miért akarják imádni? A sokaság pedig mikor látta, amit Pál cselekedett... A sokaság azt látta, hogy mit cselekedett Pál. Pál pedig arról az Istenről akar beszélni, aki teremtette a mennyet, a földet, a tengert és mindent, ami azokban van. Azt mondja Pál apostol: hol van a mi cselekedetünk? Hol van az, amit mi teszünk ahhoz, amit az Istent tett? Azt lássátok! Arra figyeljete! Oda forduljatok, és előtte hódoljatok!

Éppen ezért az Isten ígéje azt mondja, hogy a leborulás külső megnyilvánulása az imádatnak és a tiszteletnek. A leborulás külső dolog, amely egy belső tiszteletre és imádásra utal. Éppen ezért az angyal odatereli Jánost Istenhez, és azt mondja: az Istent imádd! A hívő ezt érti, hogy mást ne imádj. Más előtt ne borulj le.

Emlékezzünk, a Királyok könyvében volt egy ember, aki meggyógyult a leprából, és amikor hazamegy, mondja Elizeusnak: jaj, csak amikor hazamegyek, és az én uram a Rimmon templomába megy és az én kezemre támaszkodik, jaj, akkor mit csináljak? És mit mond neki Elizeus? Eredj el békességgel! Mert ez az ember találkozik az élő Isten hatalmával, az élő Istennek a cselekvésével (mert ezt más nem tehette, csak az élő Isten). Elizeus elhárítja az ajándékokat, a köszönetet. És azt mondja: de mi lesz, ha le kell boruljak? És Elizeus nem mondja neki: ne borulj le többet, hanem azt mondja: eredj el békével, Isten meg fogja oldani. Lehet, hogy összedönti a Rimmon templomát, mire te hazamész. Lehet, hogy a te urad ki fog téged rúgni rögtön, mihelyt megtudja, hogy mi történt veled és el fogod neki mondani. — Majd az Isten megoldja.

Nem az a baj, ha valaki azt mondja: neki kötelező, hanem az a baj, amikor valaki az élő Isten helyett a saját maga döntéséből szívesen és dalolva, örömmel borul le. Na, ez a baj!

Ma kötelező leborulni? Kötelező az Istenen kívül valakit vagy valamit imádni? Amikor kimennek az emberek, hogy imádjanak egy darab csontot, ezrek imádnak egy darab csontot, vagy egy zsebkendőt. Mert ilyenről is olvastam a múlt héten az újságból, hogy egy zsebkendőt imádnak. Erre ki kötelezi őket? Ki mondja meg nekik, hogy dobjátok már ki azt a darab halott csontot. Vágjátok már ki innen. Ki fogja megmondani? Aki maga is ott van és leborul?

Ugye, hogy nem. Pedig az kellene, hogy valaki felálljon és azt mondja: az Istent imádd! Az angyal meg merte mondani, hogy az Istent imádd, mert Ő az imádandó Isten. Az angyal és az ige ki jelenti ma is: az Istent imádd!

Tudjátok, mit jelent a Szentírásban imádni valakit? Igent mondani az akaratára. Ezért akarja Istenen kívül az ördög is, hogy őt imádd. Ezért tesz az ember elé dolgokat, hogy azok előtt boruljanak le, mert mindent

akar, csak ne azt, hogy az Isten akaratát cselekedd. Ne az Isten akaratára mondj igent, áment. Így van, Uram, ahogy mondd. Ez az igazság.

Ezért ez serkentette Jánost leborulásra. Amikor az angyal kijelenti, hogy ez az Isten igaz ígéje. Ez Isten igaz beszéde. — Az ördög ezt nem akarja. A Sátán azt nem akarja, hogy igazat adj az Istennek és cselekedd az Ő akaratát, gyönyörködj az Ő akaratában.

Az ördög nagy átverő. Volt egy ilyen műsor: Kész átverés. Ő azért akarja, hogy az embereket átverje, hogy ne az Istent imádják, hanem helyette valakit vagy valamit, személyt vagy tárgyat, vagy tiszteljék — mert ez ugyanaz: „ne imádd és ne tiszteld azokat”! Nem lehet kibújni. Sokan kibújnának: jaj, nem imádom, csak tisztelem. Ugyanaz.

Az ördög nagyon ravasz és tud valamit, ami benne van az Isten ígében csak nem mindig szoktunk vele foglalkozni. Emlékezzetek, amikor az Éden-kertben az ördög azt mondja Évának: csakugyan ezt mondta az Isten? És amikor a kísértés történt, Jézusnak az ördög mint mond? Igéket. Mert meg van írva... Az ördög tudja azt, amit mi nehezen fogadunk el, hogy valamit elérni csak Isten ígéjével lehet.

Mit mond az angyal? Ez az Isten igaz ígéje. Valamit elérni csak ígével lehet. Az ige a teremtető szó. Az ígével nyúl bele Isten az életedbe.

Az én életemben is Isten egy ígével nyúlt bele. Elmondtam már egy evangelizáción. Amikor 1984-ben szeptemberben a Debreceni Kollégium szobájában ültem, az Isten lehajolt hozzám egy jeremiási ígével, és Ő azal az ígével elérte célját: Őt imádjam! Az imádatom tárgyai közül minden kerüljön ki, minden hulljon a szemétbe: az Istent imádd! — Az ördög tudja, hogy az ígével lehet valamit elérni.

A nyári csendeshetünkön mondtam, hogy van Budapesten a fiatalok között nagyon divatos összejövétel, aminek sajnos egyre nagyobb tere lesz, és egyre több fiataalt fog megbolondítani. Most nem mondom miért, de az újságcikkekben is megjelent az, hogy összejöveteleik vannak, amelyeken azt tűzik ki célul, hogy ige ne legyen az összejöveteleken. Mert az önfeledt Isten-dicsőítésben meggátolja az embert.

Éppen ezért természetesen jöhet fű-fa, nagy ökumenikus nyitottság jellemzi az egészet, mert nincs ige. Az ördög tudja, hogy csak ígével lehet valamit elérni, és ezért, ahol nincs ige, ott nincs kijelentés, ott az Úr nem szólal meg, de amikor most ebben az ígében olvastuk, ott az Úr megszólalt. Kijelentést ad: „Boldogok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak.”

Vigyázzunk, az ige azért szól, hogy az Úrba vedd a bizodalmaidat, az Úrban bízzál, neki tulajdoníts mindent.

Emlékezzünk, amikor a nép jön ki Egyiptomból, megépítik az aranyborjút és azt mondjuk: ezek a te isteneid, Izráel, akik kihoztak téged Egyiptomból. — Pedig Mózes hányszor kijelentette a népnek, hogy az Úr hozott ki minket hatalmas kézzel és kinyújtott karral. — Azért imádunk

valakit, valamit, mert neki tulajdonítjuk azt, ami történt. Ezért veszélyes dolog a babona, mert ott is ugyanez történik. A babonás ember valamilyen tárgyba veti a bizodalját: majd az fog rajta segíteni. Az fogja megoldani az életemet. Abba veti a bizodalját.

Hitkérdés, imádatkérdés, tiszteletkérdés. Éppen ezért élet és halál kérdése. Segítséget vár egy teremtet dologtól vagy formától, és annak erőt, munkát tulajdonít. Pedig Isten kijelentette: Én, a te Istened féltőn szerető Isten vagyok. Ami nem azt jelenti, hogy féltékeny Isten vagyok, és ne legyenek más isteneid én előttem, hanem a Bibliában azt jelenti, hogy féltel téged, mert ha nem engem imádsz, ha nem előttem borulsz le, elveszted a szabadságodat, és a bűn szolgája leszel. A bűn szolgája gyáva rab, de a Krisztusé szabad. Elveszted az emberi mivoltodat is. Elveszted a békédet, a nyugalmaidat. Ezért téged féltel.

Igen, nem vagyok a nagy mega-evangelizációk mellett. El is mondtam a szervezőknek, hogy miért. Az egyik kifogásom mindig az, hogy ti visszaküldötök mindenkit oda, ahonnan jött. Bálványimádásba senkit nem lehet visszaküldeni. Nem mondjuk senkinek: menjen vissza a bálványimádásba, és nem tesszük hozzá egy vallásos mázzal: mert ott majd fogsz világítani.

Valaki egyszer azt mondta nekem: pasarétiak már ismerik azt az ígét, de meg van írva, hogy ragaszkodjunk a vallásunkhoz. Amely vallásban születtem, abban akarok meghalni. Mondtam: egyrészt nem vallásban születünk, hanem bűnben a Biblia szerint, és bűnben is halunk meg, hacsak nem történik valami.

A másik: annak a görög ígének a fordítása úgy hangzik: ragaszkodjunk ahhoz, ami az Isten ígétével megegyezik, ahhoz szabjam magam. Egyik énekünk így mondja: Szabjam egész életemet szent akarathoz. Ezért nem küldünk vissza senkit a bálványimádásba, hanem azt mondjuk, amit az angyal mondott, mert nálunk Jézus bizonyágtétele van. Ezért csak azt tudjuk mondani: az Istent imádd! Azt az Istent imádd, aki úgy szeretett, hogy az Ő egyszülött Fiát elküldte ebbe a világba a Golgota keresztféjére, hogy életét adja váltságul sokakért. Aki azt mondta: utoljára elküldöm az én Fiamat, hátha Őt megbecsülik. És nem becsülték meg.

Azt az Istent imádd és azt az Istent szolgál, mert akit imádsz, azt szolgálod is. Azt Istent szolgál! Van szolgálat? Van! Pasaréten mondhatja valaki, hogy nem kapott szolgálatot? Senki nem mondhatja, mert ha véletlenül valaki azt mondaná, akkor megkérdeznénk (most név szerint nem akarok megnevezni senkit) vasárnap valamelyik imacsoportból, hogy volt-e üres szék az imaórán. Vagy megkérdezem este a 13-as teremben imádkozókat, hogy volt-e üres szék? Ha azt mondják: volt. 99,9% megítélésem szerint, hogy volt üres szék, akkor Pasaréten senki sem mondhatja, hogy neki nem jutott szolgálat. Mert ott volt a szék.

Ezért az Istent imádd, és csak neki szolgálj! Mert ez a szolgálat nem kötelesség, hanem lehetőség. Mert hálából egész életemet neki szentelem.

Azért, mert szeretem azt az Urat, aki eltörölte álnokságomat, mint felleget, és mint felhőt, bűneimet. Aki megszabadított nemcsak a bűneimtől, hanem a bűneim következményeitől is. Mert nekünk nemcsak a bűntől kell szabadulni, hanem a bűnünknek a következményeitől is. A bűnnek az átkától is megszabadított, mert magára vette a Golgota keresztnél a bűn átkát, és elhordozta azt is, hogy te szabad légy az imádatra és a szolgálatra.

Ezért lehet, hogy eddig is Istent imádtad, akkor ne is imádj mást. Akkor ne is menj el más mezőre szedegetni — mondja Ruthnak az ő későbbi férje. Ha eddig nem Istent imádtad, akkor fejezd be a bálványimádást! Hagyd abba, tagadd meg, és hidd el, hogy van számodra bocsánat ebből az utálatos bűnből is, ami a bálványimádás, és kezdj el gyönyörködni az Úrban. Kezdj el felnézni az Úrra és hódolni előtte, és előtte leborulni. Mást ne imádj, mást ne szeress, mást ne szolgálj!

Imádkozzunk!

Édesatyánk, ha semmit nem tettél volna, akkor is téged kellene imádnunk, mert te vagy az Isten. De mivel annyi mindent tettél értünk, annyi mindent cselekedtél, ezért még inkább méltó, hogy a szívünk előtted hódoljon, előtted hulljunk térdre és boruljunk le. Ismervén és tudván, hogy mi az, amit tettél, milyen az a kegyelem, amely lehajolt, amely magára vetted szennyes ruhámat. Milyen az a szeretet, amely beöltöztetett. Így, ahogy az angyal adta hírről: tiszta, fehér gyolcsba. Amely meghívott a világ moslékos vályújától a kegyelem királyi asztalához.

Aki ezt megérti, nem tud más tenni, csak könnyes szemmel térdre borul és azt mondja: légy áldott, Isten! Mert Fiad úgy szeretett, hogy a fán szenvedett értem és mennybe ment. És ezért tied minden hódolat, minden dicséret.

Bocsásd meg, Urunk, ha másban is bízunk. Akár emberekben, akár tárgyokban, a tiszteletünket másnak adtuk, és téged megraboltunk, mert kijelentetted, hogy „dicsőségemet másnak nem adom”. Nem adom oda a bálványoknak, nem adom oda idegen isteneknek, képzelt javaknak vagy jóknak, és ezért ne legyen neked más Istened rajtam kívül!

Ó, Uram, könyörülj meg azokon, akik ma este eldöntik és elhatározzák, hogy nem élek én többé másnak, csak az Úrnak. Hitben járok, nem engedek a gonosznak.

Áldd meg ezt a döntést, Szentlelked által pecsételd meg, és kérünk, hogy az ilyen emberrel, aki ezt eldöntötte, te magad járj, hogy valóban tapasztalja meg egész életében: jó dolog a te nevedet áldani és magasztalni.

Kérünk, áldd meg még az evangelizáció hátralevő részét is. Kegyelem az életünknek, hogy holnap este is hallhassuk: Jézus előtt borulj le! Ma még lehet, ma még szabad. Ezért is dicsőítünk téged.

Ámen.

Énekeljük a 459. dicséretet.

Roy Krisztina.

Az Is-ten Bá-rá-nyá-ra Le-
És lel-kem bé-ke vár-ja Ott

té-szem bú-nöm én,
a ke-reszt tö-vén. A szí-vem min-de-
nes-tül Az Úr e-lé vi-szem, Meg-
tisztul min-den szennytül A Jé-zus vé-ri-
ben, A Jé-zus vé-ri-ben.

2. Megtörve és üresen Adom magam neki, :/:
Hogy újjá ő teremtsen, Az úrt ő töltse ki. Minden gondom,
keservem Az Úrnak átadom, Ő hordja minden terhem,
Eltörli bánatom, Eltörli bánatom.

3. Örök kőszállra állva A lelkem megpihen; :/:
Nyugszom Atyám házába' Jézus kegyelmiben. Az ő
nevét imádom Most mindenek felett; Jézus az én kirá-
lyom, Imámra félelet, Imámra felelet.

4. Szeretnék lenni, mint ő, Alázatos, szelíd, :/:
Követni híven, mint ő, Atyám parancsait. Szeretnék
lakni nála, Hol mennyei sereg Dicső harmóniába' Örök
imát rebeg, Örök imát rebeg.

Bonar Horatius, 1808—1889.

7.

Amikor az egész világ leborul

Énekek: 679; 286,1; 12-13; 165,5-6

Alapige: Filippi 2,9-11

Ezért fel is magasztalta Őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és föld alattiaké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

Imádkozzunk!

Olyan a hálás a szívünk a máért, Urunk, mert nem tudjuk, hogy a holnap a mienk lesz-e. Nem tudjuk, hogy megérjük-e a holnapi napot, vagy visszajössz az éjszakában, és minden szem meglát téged, Jézus, még akik általszegeztek is.

Köszönjük az ige üzenetét, hogy „ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket!”. Ezért kérünk, hogy a te szavadat halljuk, ezért te magad szólj hozzánk, te magad beszélj velünk ezen az estén is úgy, ahogy egész héten hisszük és valljuk, hogy te szóltál, beszéltél, üzentél, figyelmeztettél, te adtál nekünk lehetőséget, hogy ma még lehet, ma még szabad.

Bocsáss meg azoknak, Uram, akik játszanak a kegyelemmel, akik halogatják az odaszánást és a döntést. Akik még ez után a hét után sem akarnak leborulni előtted, és meghajtani magukat a dicső Király előtt, aki úgy szeretett minket, hogy önmagát megalázta és szolgai formát vett fel.

Kérünk azért, hogy ma este is a te szent igédet hirdettesd közöttünk, Urunk. Hiszen tudjuk, hogy csak az ígére történik valami. Ami a szívben, az értelemben, az akaratban mozdul, azt senki, és semmi más nem mozgathatja meg csak a te igéd.

Éppen ezért valljuk, hogy a te igéd erő, a te szavadban erő van, Urunk. Ezzel az erővel nyúlj bele a mi tehetetlen életünkbe, és könyörülj rajtunk.

Ámen.

Igehirdetés

Ezen a héten minden este arról hallhattunk Isten kegyelme folytán, hogy kik, miért, hogyan hajoltak meg Jézus Krisztus előtt. Ha valaki még

nem tudná, ajánlom, olvassa el a hirdetőtáblán az elmúlt estéknek az összefoglaló címét, és olvassa el az alatta található igerészeket, amelyek mind arról szólnak, hogyan lehet, hogyan kell Jézus előtt meghajolni.

Ma a sorozat következő része a Filippi levélből arról szól, hogy egyszer majd az egész világ le fog borulni Jézus előtt. Akkor nem lesz kérdés, hogy lehet leborulni. Akkor nem lesz az kérdés, hogy meg lehet hajolni Őelőtte, hanem azt mondja Isten ígéje: meg fog hajolni előtte minden térd, meny-nyeieké, földieké és föld alatt valóké. És egyszer majd a visszatérő Jézus Krisztust — mondja a Jelenések könyve — minden szem meg fogja látni, még azok is, akik általszegeztek.

Azzal kezdődik ez a mai ige, amit felolvastam, hogy „annakokáért az Isten felmagasztalta Őt”. De miért kellett Jézus Krisztust felmagasztalni? Miért kellett azt a Jézust felmagasztalni, aki a Szentháromság második személye, és akiről már az első hitvallások is leszögezték, hogy egylényegű az Atyával? De nem is kell a hitvallásnak leszögeznie ezt, mert Jézus ezt maga mondta el magáról: „Én és az Atya egy vagyunk”.

Miért kellett Istennek Őt mégis felmagasztalni? Nem olvastam el ennek a csodálatos Krisztus-himnusznak az elejét, csak a 9-10. verset, hogy Isten felmagasztalta Őt, de ha elolvastam volna, ott az van leírva: azért kellett felmagasztalni Istennek Jézust, mert Ő önmagát megalázta.

Azzal kezdődik ez a himnusz, hogy Jézus Krisztus önmagát megalázta, nem tekintette zsákmánynak vagy gazdagságnak, hogy Ő az Istennel egyenlő, hanem szolgai formát vett fel, és engedelmes volt halálig, mégpedig a keresztfának a haláláig. — Itt jön az, hogy Isten felmagasztalta.

Azért, mert Jézus Krisztus önmagát megalázta. Az Ő nagy megaláztatása volt a tetőoltás, hogy hozzánk hasonló emberi formát vett fel Jézus Krisztus. Neki valóságos teste volt, és úgy, ahogy Ézsaiás ír róla — emlékeztek? — néztünk rá, és arca nem volt kíváncsú. Hogy is lett volna kíváncsú, mikor elcsúfították a mi bűneink? „Náddal verték a bársonyban, csúfolák térdhajtásokban” — fogjuk majd holnap énekelni az egyik dicséretben.

Csúfolták térdhajtásokban — mert így is lehet Jézus előtt térdet hajtani. És lehet előtte térdet hajtani hódolva is. Jézus Krisztus először is önmagát megalázta és itt szeretném mindenki figyelmét irányítani arra az útra, amely fentről lefelé vezetett. Mert Jézus az Istennel egyenlő lévén, a megváltás, az üdvözítés miatt eljött erre a földre. Ezért — ahogy a templom kárpítja föntről lefelé kettéhasadt — Jézus Krisztus is fentről, a dicső honból, a mennyi hazából eljött erre a földre, „hogy széttörhesse rabbi-lincsünk, hogy hintsen az éjbe sugárt”. Eljött, hogy megkeresse és megmentse, ahogy Zákeus történetében olvassuk: a mi elveszett.

Amikor az Isten felmagasztalta Őt, akkor ez nekünk azért olyan csodálatos, mert Isten ezzel adta tudtul, és ezzel fejezte ki, hogy ezt az engesztelést elfogadta. Ha most modern szóval akarom mondani, az Isten ezzel fejezte ki: oké! Rendben van minden! — Értjük, mit jelenthet ne-

künk ez a szó, nekünk, bűnösöknek? Jézus Krisztus elvégezte a váltságot, önmagát megüresítette, az Isten meg felmagasztalta.

Ez azt jelenti, hogy az Atya elfogadta az engesztelést. Nem is tudom, hogy belegondolsz-e ebbe ma este, hogy az Atya ezt elfogadta? Mi, amikor itt a földön valamit el akarunk rendezni, elintézni, annyira örülünk, ha valamit elfogadnak. Elfogadnak egy beadványunkat, egy kérelmünket, egy kérvényt vagy egy igazolást. Jaj, de jó, hogy elfogadták!

Gondolsz arra, hogy ma az kellene, hogy legyen a hívők legnagyobb öröme, és ha hívő vagy, akkor ez a legnagyobb örömed, hogy az Atya elfogadta ezt az engesztelést. Annak a Jézusnak az engesztelését, aki a Golgota keresztyén felsóhajtott: „Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engemet?” És az Isten Őt felmagasztalta.

Vagyis azt mondta: elfogadom ezt a váltságdíjat. Elfogadom ezt az engesztelést. Elfogadom a fizetséget. Rendben van minden! — Ezért a mi lelkünk, és ezért a mi életünk rendbe jöhet. Ezért van szabadulás, ezért van megváltás. Ezért van új kezdet. Ezért indulhatunk tiszta lappal, mert az Isten felmagasztalta Őt, vagyis elfogadta Jézus Krisztusnak az engesztelését.

Vajon te mit teszel Jézussal? Az Atya elfogadta ezt az engesztelést. Akkor hogy lehet az, hogy valakik semmibe veszik ezt az engesztelést? Hogy lehet, hogy valakik elutasítják ezt az engesztelést? Hogy lehet, hogy valakiknek nem drága ez az engesztelés? Létezik ilyen? Hogy lehet, hogy te nem felmagasztalod Jézust, hanem inkább lefokozod. Az ember nem erre képes? Az ember inkább lefokozni kész Jézust.

Inkább azt teszi Jézussal, mint a gadarénusok: menj el a határunkból. Jaj, olyan kárt csináltál itt. Egy egész disznónyáj a vízbe ment. Jaj, hát micsoda veszteségünk van! Inkább jobb három lépés távolság, nyugodtan menj el a határunkról.

Le akarták taszítani Jézust, azért, mert valakik még mindig lefokozták Őt. De Isten felmagasztalta Őt.

És miben nyilvánult meg, hogy Isten felmagasztalta Őt? Azt mondja: először is abban nyilvánult meg, hogy adott neki oly nevet, mely minden név fölött való.

Nem tudom, ismeritek-e azt a lelki éneket, amely úgy kezdődik: Nincsen szebb név földön-égen, mint a Jézus szent neve.

És a hívők valóban így gondolkoznak. És azok a hívők, akik így gondolkoznak, hogy ettől nincs szebb név, mint Jézus Krisztus neve. Jézus Krisztus neve azt jelenti: Szabadító, Megváltó, Megtartó. Azt mondja, azért lett ez a neve, mert ezt Isten adta neki. Nem Mária és József vette elő a naptárat, hogy na, keressünk már egy kacifántos nevet... Menjünk az ősökhöz, hogy milyen neveket viseltek, és adjuk neki azt a nevet.

Isten azt mondta és úgy rendelkezett, hogy „nevezd annak nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg népét annak bűneiből”. Ezért boldogan

mondja az ige, hogy ezért Jézus Krisztus engesztelő áldozat a mi bűneinkért. De nemcsak a mienkért, hanem az egész világért is.

Mivel ezt az ígét sokan félreértik, hogy mit jelent, hogy Jézus Krisztus talán az egész világnak lenne a szabadítója? Ezt tudjuk, nem így van, és nem azért fog Jézus előtt minden térd meghajolni, mert őket is megszabadította, hanem azért, mert ez az ige azt jelenti: szabadítottak nemcsak a zsidók közül lesznek majd, hanem a pogányok közül is.

Ezt mondja nekünk az Ézsaiás 49,6. Többek között ott van leírva: „Így szól: kevés az, hogy nékem szolgám légy, a Jákób nemzetségének megépítésére és Izráel megszabadultjainak visszahozására, sőt a népeknek is világossággul adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen.” Tehát Jézus Krisztusnak a szabadítása a föld végéig fog terjedni. Vagyis mindenütt fog terjedni, ahol hirdetik, hogy Krisztus a szabadító. Az a csodája az ígének, hogy Jézus Krisztus nemcsak a megváltást végezte el, nemcsak szabadított a Golgota keresztyén az Ő egyszeri, tökéletes áldozatával, hanem az Istennek tetszett, hogy ezt tudtul is adja.

Milyen csodálatos! Az Istennek tetszett, hogy már születésénél tudtul adja: „Született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus a Dávid városában.” —

Erről szól a Szentírás, hogy Isten embereken keresztül, szolgálóin, küldöttein, apostolain keresztül hírül adja, és Jézus ráterheli az övéinek a szívére: menjetek széles e világra. Azért, mert az ígének be kell teljesülnie, hogy Isten szabadítása: A népeknek is világossággul adtalak, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen.

Ezért boldog a szentíró, mert azt mondja: Isten nemcsak a zsidók közül adta, hogy életek szabaduljanak, hanem a pogányok közül is. Amikor pünkösöd megtörténik, akkor ennek ott lesz a nyitánya.

Az első ilyen megtérő pünkösöd után Kornéliusz, akinek tudjuk, hogy házába hogy ment el Péter. No, de az ígének be kell teljesülnie.

Ezért van lehetőség, nagy a kegyelem, nagy az a szeretet, amely arról gondoskodott, hogy a föld végső határáig az evangélium hirdettessék, és a Krisztus keresztyénjéről szóló beszéd terjedjen.

Milyen szomorú, amikor valakinek nem Jézus a legszebb név. Mert az Isten olyan nevet adott neki, amely minden név fölött való. Innen lehet megmérni azt, hogy milyen a hitünk, odaszánásunk, forróságunk... Úgy, ahogy a lázat lázmérővel lehet mérni, úgy lehet mérni ezen is a mi hitéletünket, hogy mennyire szeretjük Krisztust.

Pál apostol annyira szerette Krisztust, hogy azt mondja a Korinthusiaknak: nem is tudok másról, és nem is akarok másról beszélni. Pedig Pál tudott volna beszélni filozófiáról, jogról, Ószövetségről, törvényről, és azt mondja: senki másról nem akarok beszélni, csak Jézusról.

Engem annyira megdöbbenített — ne botránkozzatok meg —, hogy a 50-60-as években volt egy gyülekezet, ahova új lelkipásztor került. Ami-

kor az új lelkipásztor odakerült, akkor a gondnok rögtön azt mondta neki: tiszteletes úr, csak egy a kérésünk: ki se tessék ejteni Jézus Krisztus nevét a szószéken.

Ha itt most csak négyszemközt lennénk, és csak egy ember lenne itt a templomban, talán még akkor sem merném elmondani azt a mondatot, amit a gondnok mondott. Nem így, hogy még Interneten is lehet hallani a világ másik végén is. Az értelme ez volt: ki se tessék ejteni Jézus Krisztusnak a nevét.

Ma is így van. Vannak, akiket bár közülünk sokan úgy gondolják, hogy testvérek, de ha megnéztek úgy mond egy istentiszteletet a TV-ben (én is csak akkor tudom megnézni, ha szabadságon vagyok és ha hazaértünk az istentiszteletről, ami hamarabb kezdődik, és esetleg megnézünk egy ilyet). A múltkor megnéztem: ki sem ejtették Jézus Krisztus nevét.

Milyen jó, hogy Isten gondot visel, milyen jó, hogy Isten napot ad nekünk, meg szőlőt, meg termést, meg búzát, kenyeret. Bort, búzát, békeséget — mi kell még?

Ha az a gondnok azt mondja: csak Jézusról ne beszéljen, Pál meg azt mondja: csak róla akarok beszélni.

Ki neked Jézus Krisztus? Jézus megkérdezi Pétert: kinek mondanak engem az emberek? Nem azt kérdezte Jézus, hogy mi a véleményük rólam, hanem azt: ki vagyok én az embereknek? Némelyeknek Illés, némelyeknek Keresztelő János, — megy a ranglétra lefele. Mert ugye Illés volt az über, legfelül, aztán jött Keresztelő János, mert ő vértanú, milyen kedves, egyszerű életet élt. Mézet meg sáskát evett. Bőr övvel volt körülkötve. Aztán jön a harmadik: egynek a próféták közül.

S akkor megkérdezi Jézus: ti kinek mondotok engem? Jaj, nem érdekel engem, hogy a világ kinek mond. Mert egyszer ez a világ meg fog hajolni előttem. De kinek mondotok engem, ti? Az érdekel. Az érdekel, hogy neked ki vagyok. Péter apostol megszólal: te vagy a Krisztus. Jaj, de boldog vagy, Simon, Jóna fia, ezt nem test és vér jelentette ki neked.

Jézus Krisztust megismerni és vallani — többször mondtam ezt az utóbbi időben, de nekem is olyan csodás —, hogy csak kijelentés útján lehet. — Boldog vagy, Simon, mert nem test és vér jelentette ezt ki neked, hanem az én mennyei Atyám. Csak kijelentés útján lehet megismerni Jézust. Csak ige útján lehet szembesülni Krisztussal, hogy ki Ő, és vallani, hogy ki Ő nekem.

Nem az a kérdés, hogy a világnak kicsoda Krisztus, hogy mit tud róla a szomszédod, hanem az a kérdés, hogy neked kicsoda Krisztus?

Az nem egy vallásos szlogen volt az ébredés idején, amikor valaki azt mondta a Bethániában, hogy nekem személyes megváltóm Jézus Krisztus. Ma ezt nem is használjuk már, mert ezt olyan elcsépelt mondatnak gondoljuk. De ez ragyogjon fel nekünk újra és újra. Igen, ezt el kell tudni mondani: nekem személyes Megváltóm Jézus Krisztus.

Jézus neve ezt jelenti: Szabadító, Üdvözítő, Megtartó. Ugyanaz a szó. Azt jelenti, ha megfogalmazzuk, a definíció így hangzik: azt teszi „üdvözíteni”, hogy a maga bűnéért el ne kárhozzon, hanem üdvözüljön.

Tudniillik azt kell megértenünk, hogy Jézus Krisztus nemcsak a bűnből akar bennünket szabadítani, hanem a bűnnek a következményéből is. Nemcsak a bűnből akar szabadítani, hanem a bűnnek a következményét is elveszi. A bűnnek a büntetését is magára vette. Nemcsak a mi bűneinket vitte fel testében a fára, hanem a bűnnek a következményét is.

Jézus Krisztus miért roskadt le a kereszttel vitele közben? Mert Cirénei Simon simán elbírt a kereszttel. Nem gondolkoztunk rajta? Ha Cirénei Simon elbírt, akkor Jézusnak is el kellett volna bírnia, és Jézus lerokadt. Jézus vállán nem a kereszttel volt nehéz, hanem a kereszten levő bűn. Cirénei Simon ezért bírta vinni Jézus kereszttel, mert amikor ő felveszi, akkor ő csak egy darab fát vesz fel. Mert Cirénei Simon nem volt képes, és Isten nem is tette rá a te bűnödet. De amikor Jézus Krisztus viszi a kereszttel, Ő lerokad, mert neki nemcsak azt a 30 kg-t kell vinni (nem tudom mennyi volt a kereszttel gerendája, lehet, hogy csak 20 kg), de Jézusnak, amikor felveszi a kereszttel, ott a bűn terhét és súlyát is hordozni kellett. És lerokad alatta a te Megváltód. Lerokad alatta Jézus Krisztus, mert Isten oda tette a mi bűneinket.

Éppen ezért, az Isten felmagasztalta Őt és adott neki oly nevet, mely minden név felett való, hogy a Jézus névére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és föld alattiaké. Amikor Jézus Krisztus szabadít, az nemcsak azt jelenti, hogy megszabadít valahonnan, kiemel valahonnan, hanem (és ezt szeretném kiemelni) az ige azt mondja: *ugyanakkor önmagához kapcsol*. Ezért lesz neked szép Jézus neve.

Ha valaki Jézus Krisztust szereti, ezért szereti, mert megérti azt, hogy Jézus nemcsak elszakít valahonnan, nemcsak elszakít a bűn kényszerétől, nemcsak megszabadít a szenvedélyemtől, a rabságotól, hanem önmagával egyesít, önmagához kapcsol bennünket.

Hogyan történik ez? Van ennek egy menete. Isten ígéje alapján össze-szedtem, hogy mi ennek a menete. Most így próbálom elmondani: úgy történik ez, hogy először is ígéje és Szentlelke által kivisz minket. Kiviszi a hívót a sötétségből a világosságra, halálból az életre. Újjászüli, megelevenít minket, hitet szerez a szívünkbe, megigazít és az Istennel megbékéltet, Isten fiává tesz, a fiúság lelkét ajándékozza nekünk, aki által kiálthatjuk: Abbá, Atya. Az ilyen ember tud már imádkozni, mert kimondja: Abbá, Atya. A Lélek által megtisztít és megszentel, hogy legyünk mi kiváltképpen való népe, jó cselekedetre igyekező. Bizonyossá tesz és megőriz. Ezt mind Jézus végzi el.

Az Isten felmagasztalta Őt. Hát ilyen munkáért? Hát ilyen hatalmas cselekedetért? Mennyi gondja van velem Jézusnak. Mennyi gondja volt velem Jézusnak. Milyen hatalmasan cselekedett és munkálkodik Jézus! —

Ezért szeretjük Jézust! Nemcsak azért, mert róla szól a Biblia, hanem azért, mert személyesen tudom, hogy mit végzett az életemben.

Az ember erre nem tud más mit tenni, csak térdre hull. És aki ezt tudja, az hull térdre. Aki ezt komolyan veszi, az fog térdre hullani Jézus előtt. Az ilyen ember boldogan vallja, hogy Jézusé vagyok. Ő enyém és én az Övé.

És úgy, ahogy két héttel ezelőtt egy férfi mondta nekem egy beszélgetésben: amikor az első ígét meghallottam, előttem minden kivilágosodott. Minden világossá lett. Jár Jézus Krisztus megszabadított, boldog gyermekeként.

Egyszer mindenki elismeri, mert egyszer minden térd meg fog hajolni. Tudniillik a próféciának be kell teljesednie, és ez a prófécia, hogy minden térd meghajol, először az Ézsaiás 43,23-ban hangzik el, ahol azt olvasuk: „Magamra esküdtem, és igazság jött ki számból. Egy szó, mely vissza nem tér, hogy minden térd nekem hajol meg, rám esküszik minden nyelv.” — Ezt Pál a Római levélben megismétli, hogy Isten azt mondta: minden térd nekem hajol meg.

Nem mindegy, hogyan hajol meg mindenki térde. Mert van, akinek a térde kényszerből fog meghajolni, mert nem tehet mást, van, akinek a térde pedig hálából fog meghajolni, mert nem akar mást tenni. Mert valaki kényszerből, mert nem tehet mást, valaki hálából, mert nem akar mást tenni, mint meghajolni.

Bocsánat a hasonlatért: az idősebbeknek ez szomorú emlék, de mikor volt egy despota vezető, akit éljenezni kellett, mindenki felállt és tapsolt valamikor. Egészen bizonyos, hogy valakik kényszerből álltak fel, valakik meg meggyőződésből tapsoltak. Mindenki felállt, mindenki tapsolt, illetve van egy történet, amikor ez az illető beült a moziba, munkásruhába öltözve, mert meg akarta nézni, mennyire szereti a nép. Ment a reklám, amely őt dicsőítette a film előtt. Mindenki felállt és tapsolt, kivéve őt, mert „szerény” emberként magát mégsem akarta éltetni. De jóízűen nyugtázta, hogy mennyire szeretik őt, mert mindenki feláll és tapsol. Erre a mögötte lévő fiatalembertől kapott egy nyaklevest, és azt mondta neki a fiatalember: kelj fel, kopasz, tapsolj, mert elvisz az ÁVÓ. — Mikor azt hiszi, milyen csodálatos, mindenki neki tapsol. Mert van, aki kényszerből tapsolt, és van, aki egészen biztos, hogy meggyőződésből.

Nem mondom, hogy hasonló lesz, amikor Jézus visszajön. De reánk nézve a szituáció hasonló lesz, amikor a világ üdvözítője megjelenik. Aki szolgai formát vett fel, aki erre a földre nem uralkodni jött, aki erre a földre nem a dicsőségért jött. Erre a földre nem azért jött, hogy Ő feljebb lépjen a ranglétrán, hanem azért jött, hogy önmagát megalázza érted és értem.

És egyszer majd valóban úgy lesz, hogy valakiknek meghajol a térde, de ez nagyon kényszerű meghajlás lesz.

A Jelenések könyvében több helyen is előfordul az az ige, és olyan megdöbbenő, amikor a hitetlenekről írja, hogy akik hitetlenek, azok, ami-

kor baj éri őket, és majd az eljövendő szenvedést fogják látni, akkor káromolni fogják Isten nevét. Azt írja János, hogy ezek az emberek nem megtérnek, hanem Isten nevét káromolják.

Amikor Jézus Krisztus megjelenik, akkor azt fogják kérni egyesek: inkább a halmok essenek rájuk. Rejtsetek el az Ő haragja elől.

Hát nem megdöbbentő? Ahelyett, hogy térdre borulnának, ahelyett azt mondják: inkább a hegy essen rám. — Én nem szeretném, ha a tokaji hegy reám esne. Persze, aki a bort szereti, az éppen lehet, hogy szeretné, ha a tokaji hegy ráesne minden borospincéjével együtt. De inkább a hegy essen rám, mint én boruljak le a Megváltó előtt, és hálából életemet neki szenteljem? Nem megdöbbentő, nem egy paradox helyzet? — Inkább káromolják Isten nevét.

De aki Isten nevét segítségül hívja — és ma még ez hirdettetik — az megtartatik. Aki ma este azt mondja: Úr Jézus, olyan nyomorult vagyok, de én most vágyat, célt a múltnak adok, nincs már bennem vak remény, szeretnék gazdag úr maradni, azért, mert te ott leszel az életemben. Mert minden kincsem te leszel. Mert el tudom mondani: feletted való jóm nem lesz, és nincs nekem. Ezért könyörülj rajtam, és lépj be az életembe!

Ma este ki fog leborulni? Ezen az evangelizációs héten ki borul le így Jézus elé, Aki szeretett és önmagát adta érettünk?

Hirdetem ma este: egyszer meg kell hajolni. Ma este meg lehet hajolni Jézus előtt. Egyszer majd mindenki elismeri, hogy ki Ő, ma meg lehet ismerni, hogy ki Ő. Ezért ne késs tovább, ne várj tovább, ma kérd Atyád bocsánatát.

Végül hadd olvassak fel egy számomra nagyon kedves éneket. Kíváncsi vagyok, hogy ennek minden sora itt az evangelizációs hét vége felé járja át a szívedet. Hallgasd ezt az éneket:

*Lábaidhoz hullok tört reménnyel,
Mert por és hamu vagyok csupán;
Ámde lelkem, mit fényed vezérel,
Bízva fordul kereszted után.*

(...)

*Istenem, méltó én nem vagyok rád,
Ám magam tenéked átadom,
Itt a szívem, hozza hódolatját
Nagy kegyelmedért, Szabadítóm!*

*Óh, örök szeretet mély csodája!
Mindenek feje, Isten Fia,
Egyesül velem az ég királya,
Bár vagyok a semmiség maga.*

*Megváltóm irgalmas: szenvedési
Bűneim örökre elvevék;
S lelke lelkembe szeretve vési
Örök béke mennyei jelét!*

(Hallelujah 117)

Adja az Úr, hogy így legyen! Ma este mondd azt: Lábadhoz hullok tört reménnyel. És ha felmagasztalta az Ő nevét, én is felmagasztalom az életemben. És nagyra emelem, és trónra emelem Jézus Krisztust.

Imádkozzunk!

Szeretnék belekapaszkodni az igébe, amikor azt mondod: aki énhozzám jön, semmiképpen el nem küldöm, ki nem vetem.

Nemcsak azt kérjük, hogy aki hozzád megy, azt ne küldd el ma este üresen, Uram, hanem azt kérem: legyen, aki hozzád megy. Legyen, aki megelégteli és elhagyja élete csúf romjait, és észreveszi, hogy várnak egekben szent karjaid. Aki megmondja, hogy amit elképzeltem, az összeomlott, de amit te akarsz, azt felépítheted az életemben és szívemben.

Aki megvallja ma este: hamis reményekkel volt tele a szíve, de ettől kezdve csupán Jézus, te vagy a reménye, beléd veti bizalmát, és engedi, hogy Úr légy. Köszönjük, Úr Jézus, hogy azt mondod, hogy az ilyet nem vetted meg, nem nézed le, nem oktatód ki, hanem magadhoz öleled. És az ilyen ember boldogan mondhatja: Én Uram, és én Istenem.

Cselekedd ezt a csodát velünk.

Ámen.

165,5-6 dicséret

5. Egyszerűvé formálj Belső, lelkiképpen,
békeességben, csöndességben.
Tisztogasd meg szívem: Tisztaságod lássam
Lélekben és igazságban.
Szívemmel Mindig fel- Szállhassak sasszárnyon:
Csak Te légy világom!

6. Jöjj és lakozz bennem: Hadd legyen már itt lenn
Templomoddá szívem-lelkem!
Mindig közellévő: Jelentsd Magad nékem,
Ne lakhasson más e szívben;
Már itt lenn Mindenben Csakis Téged lásson,
Leborulva áldjon!

8.

Aki értünk borult térdre

Énekek: 440,1-2, 3-7; 341,5; 343; 440,12-14

Alapige: Lukács 22,39-44

Ezután eltávozott onnan, és szokása szerint az Olajfák hegyére ment. Követték a tanítványai is. Mikor pedig odaért arra a helyre, így szólt hozzájuk: imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek! Azután eltávolodott tőlük, mintegy kőhajításnyira, és térdre borulva így imádkozott: Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt, mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tied legyen. És angyal jelenék meg néki a mennyből, erősítvén Őt. És haláltusában lévén buzgóságosabban imádkozott, és az Ő verítéke olyan volt, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük, hogy egybegyűjtöttél bennünket a te igéd hallására. Köszönjük a gyülekezet közösségében méginkább azt, hogy itt vagy közöttünk, és azt akarod, hogy elcsendesedjünk előtted, hogy meghalljuk, amit mondani akarsz nekünk.

Aldunk téged azért, Urunk, hogy mi is bekapcsolódhatunk és szeretnénk is bekapcsolódni a mennyei seregek dicsőítő énekébe, akik azt zengetik a mennyben, hogy méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt, gazdagságot, bölcsességet, hatalmat, tisztességet, dicsőséget és áldást.

És a földi seregekkel, a teremtet világgal együtt szeretnénk vallani azt, hogy a királyi székből ülőnek, és a Báránynak áldás, tisztesség, dicsőség és hatalom örökkön-örökké.

Köszönjük, hogy ezt énekelhettük az előbb. Erről zenghettünk. Arról a hatalmas, mérhetetlen szenvedésről, amelyről valljuk, hogy mind, ami kín és ütés ért, magam hoztam reád. Uram, e szenvedésért lelkemben ég a vád.

Valljuk, hogy bűneink miatt szenvedtél a Gecsemáné kertben. Valljuk, hogy mi okoztuk ezt a szenvedést. Nemcsak megsértettük az Atya isteni felségét, hanem odajuttattunk téged a keresztre, hogy iszonyatos kínok között szenvedj, mert vérontás nélkül nem lehetett volna bűnbocsánat.

Ezért köszönjük, hogy bizalommal járulhatunk a kegyelem királyi székéhez. Felhatalmazott erre a mi drága Urunk, Jézus Krisztus. Engedd, hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsünk téged ezen az istentiszteleten.

Ámen.

Igehirdetés

Minden este egy olyan ígét kaptunk Istentől, mert hiszem, hogy tőle kaptuk, amelyben arról volt szó, hogy ki, hogyan, miért borult le Jézus előtt.

Láttuk az első este, hogy valaki hiába borult Jézus elé, mert Jézus nem teljesítette kérését, hogy tudniillik a fiai előkelő helyet kapjanak majd a mennyországban, és ezért mondjuk, hogy hiába volt ez a leborulás.

Aztán láttuk, hogy valakik gúnyból borultak le Jézus előtt. Úgy, ahogy énekeljük az énekben: náddal verék a bársonyban, csúfolák térdhajtásokban. Van, aki csak külsőleg borult le. Mert a szíve nem hajlott meg az Ő akarata előtt, mert amit Jézus mond neki, azt nem akarja teljesíteni. — Van ilyen, hogy valaki azt mondja egy istentiszteleten, egy evangelizáción, hogy jaj, de jó volt, de nem változik semmi, és visszamegy abba az életbe, ahonnan idejött, mert nem lesz Jézus Krisztusnak követője.

Látjuk és láttuk, hogy volt, aki a bűnei miatt borult térdre. Mert tulajdonképpen észrevette azt, hogy az előtt borul le a bűnei miatt, aki egyedül kész és képes arra, hogy a bűnt megbocsássa, és ebben felfedezi, hogy „csak Jézus az, aki segíthet. Üdvöt nem ad más, csakis Ő”.

Aztán láttuk egy este, hogy egy meggyógyult leprás, bár tízen gyógyultak meg, de egy megy vissza hálát adni, és hálával borul Jézus elé.

Aztán pénteken hallottunk arról, hogy lehet más előtt is leborulni, teremtmény előtt, amit Isten nem enged meg. Azt úgy hívja Ő: bálványimádás. Ezért az angyal azt mondja Jánosnak: Meglásd, ne tedd! Ne előtttem borulj le, én hozzád hasonló szolga vagyok, küldött vagyok, az Istent imádd! Mert senki más előtt nem lehet leborulni, térdet hajtani, csak a Szentháromság egy igaz Isten előtt.

Ha bármi, ami imádatunk tárgya, akár tárgy, akár személy, az azt jelenti, hogy Isten fölé helyeztem, és Isten ezt nem engedi meg, mert azt mondja: Én, az Úr, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok. Ezzel nem azt akarja kifejezni Isten, hogy Ő féltékeny esetleg más idegen istenekre, hanem azt akarja kifejezni, hogy téged féltelek. Mert miközben mást imádsz, aközben mástól remélsz és vársz segítséget, és hiteddel máshoz fogsz csatlakozni, nem hozzám. És akkor neked véged van.

Aztán hallottunk arról tegnap este, hogy egyszer majd az egész világ le fog borulni Jézus előtt, még azok is, akik általszegezték, megtagadták, és — bocsássatok meg, bizony elém jöttek emberek, akiket úgy ismertem meg, hogy mindent keresztbe tettek Jézusnak meg Isten ügyének, s olyan megdöbbenő, hogy egyszer ők is térdre fognak hullni Jézus előtt, csak nekik már késő lesz. Ők kényszerből hajtának térdet. Azon a napon mi pedig, az Isten gyermekei pedig hálából és örömmel hajtunk térdet az előtt a Jézus előtt, aki visszajön ítéletet tartani élők és holtak felett.

Ma, ezen a délelőtti istentiszteleten, még egy olyan ige fog elhangzani, amelyben már nem arról lesz szó, hogy mi boruljunk le Jézus előtt, hanem

arról van szó, hogy Jézus borult le értünk. Nem arról van szó, hogy te meghajolsz-e Jézus előtt, és ezt nem kérdésként teszi fel a mi Urunk, hanem kijelentésként mondja el, hogy Jézus meghajolt értünk. Nem is akárhol, hanem az Olajfák hegyén, a Gecsemáné kertben.

Azt mondja Isten igéje, hogy a tanítványoknak azt mondta: maradjanak ott és Ő eltávozott egy kicsit tőlük, egy kőhajításnyira, és térdre esvén imádkozott.

Éppen ezért arról lesz ma szó, hogy Jézus Krisztus az Olajfák hegyén, amikor meghajol az Atya előtt, akkor a békés olajfaliget a Golgotán kozmikus méretűvé táguló harctér küszöbe lesz. Azt mondja a Szentírás: olyanok voltak az ő verítékei, mint a nagy vércseppek, amelyek a földre hullnak.

Mert az Olajfák hegyén nemcsak egy olajsajtó volt, hanem az Olajfák hegyén a mi Urunk Jézus került olyan helyzetbe, hogy az, ami belőle jött ki, (bocsánat: ami belőle sajtolódott ki), az a mi számunkra a bűn miatt sebet kapott ember számára ír és gyógyító erővé akart lenni.

Éppen ezért nézzük meg négy pontban, hogy amikor Jézus Krisztus meghajol, akkor miért hajol meg az Atya előtt? Itt nincs leírva, de amikor mi egy ígét hirdetünk, akkor az egész Szentírásnak az üzenetét segítségül hívjuk és megnézzük.

Jézus Krisztus azért hajolt meg az Atya előtt, mert számára is megdöbbentő volt az az atyai szeretet, amely elhatározta, hogy bennünket fiává fogad. Mert ez megdöbbentő szeretet.

Mint ahogy megdöbbentő az az ellenállás is, amivel az Urat elutasítják. Megdöbbentő atyai szeretet, és megdöbbentő kemény szívek ma is, akik nem hajlandóak meghajolni Jézus előtt. De az atyai szeretet odavitte az Ő Fiát, hogy meghajoljon ez előtt az akarata előtt.

Így írtam fel, mert olyan kedves lett nekem ma reggel ez a mondat. Tulajdonképpen az volt az Atya szeretetének célja, hogy a kiürült Éden ismét benépesüljön. Ezt a mondatot jól jegyezzük meg, hogy a bűn miatt kiürült Éden, ahonnan ki kellett jönnie az első emberpárnak, az ismét benépesüljön, mert az Istennek fájt az Éden-kert csendje. Hogy nincs ott az ember, akit Ő azért teremtett, hogy Őt magasztalja, dicsérje, áldja, és vele örökké tartó boldogságban éljen. Az Isten elhatározta, hogy ezt az Éden-kertet be kell népesíteni.

Ahogy Isten elhatározta, hogy a teremtett földet népesítsétek be, legyenek születések, szaporodjatok, sokasodjatok, és töltsétek be a földet, mert ez volt Isten akarata, hogy a föld benépesüljön. És Istennek az volt az akarta, hogy az újjászületés által az Éden-kert ismét benépesüljön. Legyen az Éden-kertben hála, halleluja ének, és legyen gyermekzsivaj, és legyen az Édenben ismét ember, akivel az Isten beszélni tud, és aki társa lesz neki. Hogy mi is úgy gondoljuk, ahogy a 329. énekben énekeljük: hogy társam légy e földön. Az embernek is társa legyen az Isten, és az Istennek társa legyen az ember, mert erre teremtett bennünket.

Azért borul le Jézus, mert megdöbbentő ez az atyai szeretet, amely azt akarta, hogy valaki vállalja el a bűnt. Mint amikor van valami olyan történet, aminek a végén azt mondják az emberek (fiatalok, idősök), na, ki viszi el a balhét? Bocsánat, ha ma ezt mondom: az Isten azt akarta, hogy Jézus Krisztus vállalja a bűnt.

Mert Ádám nem akarta elvinni. Azt mondta: az asszony adta nekem, én nem vagyok hibás. Én olyan ártatlan vagyok. Éva mit mondott? Hát a kígyó, mert ő sem akarta elvinni a balhét. Jézus Krisztus azt mondta, hogy tedd az én vállamra, Atyám! Tedd a bűnt az én vállamra. Ádám nem akarta vállalni, Éva nem akarja vállalni — az ember nem akarja vállalni, mert inkább az egérlyukba bújna, mint a Golgota keresztre alatt leboruljon, és felnézzen úgy a keresztre, melyen a menny Királya halt, hogy a „legdrágább kincsem megvetem, s bűnöm is, könnyezve rajt”. Jézus Krisztus ezért borul le. Mert ez megdöbbentő szeretet, amely ráteszi Jézus vállára a bűnünket, hogy Ő önként eleget tegyen az Isten igazságának.

Egyik énekünkben, a 340. dicséretben úgy énekeljük: Ó mérhetetlen szeretet, csodás hit, amely a kínok zord útjára rávitt.

És kérdi az énekíró: te drága Jézus, mi történt tevéled? De azért, hogy elmondhassa később, mi történt velünk ebben a bocsánatban. És ez által a kereszttel. Igen, meghajol Jézus, mert mély az Atya szeretete.

A második, ami miatt meghajolt Jézus a Szentírás szerint, az, hogy bölcs az a végzés, amely a kereszten olyan eszközt talált fel, melyben meg is büntette, és el is engedte a bűnt. És erre nem volt senki képes, csak az Atya. Hogy olyan eszközt adjon, amelyben a bűnt egyszerre bünteti, meg el is engedi. Azért, mert Isten megmondta az 5Mózes 21-23-ban, hogy a bűnnek átka van. Azt mondta: átkozott, aki meg nem marad mindabban, ami nekik parancsoltatott.

Éppen ezért a bűn, valljuk, elsősorban nem az, hogy mit tettem, hanem az, hogy mit nem tettem. Aki ezt a bibliai tanítást nem érti, az azt fogja csak kérdezni, amit nekem egy asszony mondott: tiszteletes úr, bementem a paphoz, aztán megkérdezte: loptál, csaltál, hazudtál, paráználkodtál? Azt mondta erre: ki is szaladtam.

Azért, mert aki nem érti ezt a bibliai tanítást, az csak arra teszi a hangsúlyt, hogy mit tettél. Valld meg, mit tettél? De nem is arra tesszük hangsúlyt, (arra is), hogy mit tett ő értem, hanem arra tesszük a hangsúlyt, hogy mit nem tettél meg, mert ez a bűn.

Jézus azt mondja: bűn az, hogy nem hisznek énbennem. Tudniillik, hogy nem tettem meg azt, hogy mindenben az Atya akaratára figyelek, és azt teljesítem. Amit elmulasztottam, az a bűn. Amit teszek, az már ennek a következménye. Ha valakinek gyulladás van a szervezetében, az majd meg fog mutatkozni abban, hogy felmegy a láza.

De tulajdonképpen az orvos azt keresi, hogy mitől vagy lázas? Honnan indul ki, mi az a gócpont? A Biblia erre teszi a hangsúlyt. Az a gócpont pe-

dig az, hogy születésemtől fogva, természetemnél fogva hajlandó vagyok Isten és felebarátom gyűlölésére. Így vagyok beállítva. Ez lett a bűnnek az átka az életemben. A bűnnek meg az lett a következménye, hogy ezért elrontom a kapcsolataimat, beletaposok más házasságába, ezért nem tartom fontosnak, hogy a gyerekek hitben nevelődjenek — és sorolhatnám tovább. Ez lett a következménye annak.

Bölcs volt ez a végzés, mert ezt az átkot Jézus Krisztus a Golgotán magára vette, hiszen Isten a kereszthalált megátkozta. Azt mondta: átkozott minden, aki fán függ. Ezért a Golgota keresztje nemcsak a bűnt törli el, hanem a bűn büntetését is magára veszi és elhordozza Jézus.

Éppen ezért Isten a Golgota keresztjén eltörli és megbocsátja a mi vétünköt.

Jeremiás 50,20 (jegyezzük meg): „Azokban a napokban és abban az időben azt mondja az Úr: kerestetik az Izráel bűne, de nem lesz. Júda vétke, de nem találta meg, mert kegyelmes leszek azokhoz, akiket meghagyok.”

Nem találta meg a bűn. Azt mondja az ige: kerestetik majd azon a napon Izráelnek a vétke, meg Júdának a bűne, és nem találta meg. Milyen csodálatos dolog! Ha itt elkezdenének a mi múltunkban vágkálni, akármelyikünkben, meg az enyémben is, találnának bűnt? Lehetne azt mondani: nem találnak semmit?!

Volt egy filmsorozat a TV-ben (nem reklámozom, mert semmit nem ért), ezen alapult az egész, hogy volt egy rosszindulatú szereplő, mert mindig van egy rosszindulatú szereplő, és az, ha valakit tönkre akart tenni, márpedig elég sok mindenkit tönkre akart tenni, akár politikailag, akár gazdaságilag, akár mindkét értelemben, akkor járjunk utána: mi van a múltjában? Ezt hozzuk napvilágra, hozzuk napfényre, és majd akkor az önmagát buktatja meg.

Mit mond Isten ígéje? Mi a hívőnek a reménysége? Az, hogy Isten azt mondja: Izráel bűne kerestetik? Júda vétke? De nem találta meg. Azért, mert Jézus Krisztus elfedezte. Isten azt mondja: a tenger mélyére vetem minden bűnüket, és azokról soha meg nem emlékezem. — A megbocsátott bűn miatt te ne légy kétségbeesve, hogy azokat majd egyszer Isten a fejedhez vágja.

Én ezt egyszer komolyan átéltem még gyerekkoromban. Mert mi is milyen gyerekek voltunk, mit gondoltok? Vásott, rongy kölykök. A lelkipásztor is vásott, rongy kölyök volt. Ezt kérdezzétek csak meg, mert vannak, akik ezt tudják. Elmentünk egyszer nyaralni. A szüleink elvittek egy lelkészcsaládhoz, mert jóban voltak velük. Mi ott nyaraltunk, az ő gyerekeik aztán nálunk. Persze, csináltunk egy rossz dolgot. Most nem mondom, hogy mit, — azért, hogy jövő vasárnaptól kezdve ne így nézzetek rám. Azóta Isten sem így néz rám.

Először azt gondoltuk, hogy nem fog kiderülni. Milyen a gyerek? Ó, senki nem tudja meg. Milyen volt Mózes, amikor az egyiptomit leütötte az-

zal a féltéglával? Senki nem látta... Ha nem látják, meg nem derül ki, akkor nincs is. Na, de kiderült. Ez volt az első ilyen. Mi nem kaptunk érte semmit. A vendég gyerekek semmit nem kaptak érte. Aztán jött a másik nagy félelmünk: na, jó, mi most nem kaptunk érte, de mi lesz, ha hazavisznek és elmondják a szüleinknek? Ott meg majd mi kapjuk meg a magunkét. S akkor hazavittek, és kérdik a szüleim: jók voltak a gyerekek? Akkor egy kicsit megállt a levegő bennünk. Azt mondja ez a lelkész: igen, jók voltak, semmi probléma nem volt velük.

Ekkor értettem meg utólag annak az igének az igazságát: nagyítóval kerestetik, de nem találják. Mert amely bűn el van fedezve, azt Isten komolyan veszi: eltöröltem álnokságukat, mint felleget, és mint felhőt, bűneiket. Ezért térj énhozzám, mert megváltottalak. Válaszolj erre azzal, hogy hozzám térsz.

Harmadszor: igen, azért borul le Jézus, mert nincs más megoldása a bűn kérdésének. Mert ha lett volna más, higgyétek el, hogy Istennek nem kellett volna elbocsátania az Ő egyetlen Fiát. Ha ezt könnyebben is meg lehetett volna „úszni”, akkor Istennek nem kellett volna kínra, halálra küldenie Őt, hogy megnyissa a mennyet a bűnös előtt — mondja a lelki ének. Nem kellett volna ezt a rengeteg szenvedést, amiről most énekelünk az énekben, akkor nem kellett volna Jézusnak felvállalnia és ebbe belehalni.

Azért történt így, mert nem volt más út. Ha bárki mást mond nektek, hogy lehet egyszerűbben is, megszabadulhatsz egyszerűbben is a bűneid-től, az nem igaz, mert a Biblia nem mondja. A Szentírás nem így mondja, mert Isten azt mondta: nincs más megoldása a bűnnek, csak a keresztfá. Ezért drága a hívőknek a golgotai kereszt. Ezért drága nekünk a keresztfá. Ezért hirdetik a kereszt evangéliuma, örömhíre. Mert ez a hívőnek örömhír. Az, hogy Jézus Krisztus meghalt és feltámadott, ez nekünk a legnagyobb örömhír. Nincs más megoldása a bűnnek, csak a kereszt.

Két ígét idézek: a Mózes könyvében, az Édenben azt olvassuk, hogy ott volt az élet fája. Bizonyára ismeritek ezt az ígét, és a Mennyei Jelenések Könyvének 22. fejezetében, amikor arról van szó, hogy megmutatta az élet vizének tiszta folyóját, mely ragyogó volt, a folyóvízen innen s túl életnek fája volt. És a 22,14 részben megint azt olvassuk: Boldogok, akik megtartják az Ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához.

Tehát az élet fája szerepel a Mózes könyvében is, és szerepel a Jelenések könyvében is. A Biblia elején és végén is. Igen ám, de a mi magyar Bibliánkban nem jelenik meg az a különbség, amely az eredeti szövegben megjelenik, és amely a német fordításban benne van. Ezért, ha segítségül hívjuk a német fordítást, akkor meg fogjuk érteni, hogy miről volt szó, és milyen lelki üzenete van ennek. Az Ószövetségben az élet fáját a német úgy fordítja: der Baum des Lebens. A Jelenések könyvében az élet fáját pedig úgy adja elénk, hogy das Holz des Lebens.

Akik tudnak németül, azok tudják, hogy ez szenzációs. És így van a görögben, ugyanígy. Mert a németben a Baum élő fát jelent, a Holz pedig halott fát jelent.

Tehát az élet fájáról úgy beszél a Mózes könyve, mint élő fa, amiről a 337. dicséretünk azt mondja: Paradicsomnak te szép élő fája, Úr Jézus Krisztus, Istennek Báránya. És a Jelenések könyvében az élet fája a keresztfa.

Ennek az a jelentése, hogy Isten elénk adja azt, hogy látod, ember? Valami történt ott a Paradicsomnak közepén. Azt gondolod, hogy csak te üzettél ki a Paradicsomból? Azt gondolod, hogy csak te kerültél ki az Édenből? — Mert Isten ezzel az igével elénk adja, hogy kikerült onnan még valaki: Jézus Krisztus. A Jelenések könyvében, a mennyei Jeruzsálemben már a halott fa van, de azt mondja róla az ige, hogy gyümölcsöt terem, és az ő levelei a pogányok gyógyítására valók. Tehát ez a fa mégis él, úgy mint az Áron vesszeje. Amely bár csak egy száraz vessző, és mégis kivirágzik? Igen, mert Isten ezt mondja el minden igével: Jézus Krisztus élőből holtta változott, azért, hogy én és te, mint holt emberek, élökké legyünk.

Erre emlékezteti a mennyei seregeket, mert azokat is emlékeztetni kell, mert ők is teremtett lények. És erre emlékezteti a hívőket az ige, a Golgota keresztje. Ezért lesz ott és ezért zengik mindig a mennyei seregek: méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, hatalmat és áldást. Az élő fa is kikerült az Édenkertből. Az ige testté lett. Ezt János úgy mondja evangéliumában: (Nem azt mondja, hogy testvérek, kikerült az élet fája a Paradicsomból, hanem azt mondja: az ige testté lett és lakozott közöttünk). Isten volt az ige. Azért, mert az élet fája odajött a betlehemi jászolbólcsőbe, a Golgota keresztjére, a Gadarénusok földjére, Naftali földjére, amely a pogányok Galileája. Elment a Golgota keresztjére.

Most azt láttuk, hogy ott van a Gecsemánében az Olajfák hegyén, és ott verejtékeznek a mi Urunk, mert kikerült az élet fája a Paradicsomból, mert Ő nem úgy került ki, mint mi, mert mi a bűn miatt kerültünk ki, az élet fája: Krisztus pedig a bűnért került ki. Ezzel, hogy Isten Őt is elmozdította helyéből, azt akarja kifejezni: utánad küldtem Jézust. Ez a Jézus pedig azt mondja majd Jeruzsálem felé menve, valakinek, valakiknek: azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett.

Azért, mert Isten utánunk küldte az élet fáját, utánad küldte, hogy életre keltsen téged, mert Ő maga az élet. Tudta, hogy akié a Fiú, azé az élet. És akiben ott lesz az Isten Fia, abban ott lesz az élet. És akiben nem találta az Isten Fia, az élet nem lesz benne. Halott marad.

Ez a csoda, hogy erre emlékeztet bennünket a Golgota. Ezért a keresztet nekünk nem az utcasarkokon kell keresnünk. Nem a nyakunkban kell hordani aranyláncokon, hanem ott, a mennyben kell keresni. Ezért biztat bennünket az ige, hogy a mennyeiekkel törődjétek, ne a földiekkel, mert ott van az élet fája, és boldogok azok, akik megtartják az Ő parancsolatait, hogy

joguk legyen az élet fájához. Na, ezt a jogot szerezte meg a hívőknek Jézus. Ez egy szerzett jog. Egy olyan szerzett jog, amiről azt mondja Isten: ezt soha senki el nem veheti tőled. Ezt nem lehet megmásítani. Ezt nem fogod elhagyni. Ezt nem fogod elveszteni... Hogy joguk legyen az élet fájához. Ezért borul le Jézus, hogy ezt a jogot nekem és minden hívőnek megszerezze.

Nem csodálatos dolog? Éppen ezért magasztaljuk és áldjuk az Ő nevét. Törjön össze a szíved, ha eddig még nem tört össze. Állj meg úgy ma lélekben Jézus keresztye előtt, ahogy a 341. énekben énekeljük: „Mind, ami kín, ütés ért, magam hoztam reád. Uram, e szenvedésért lelkemben ég a vád.”

Mert a Golgota keresztye azt hirdeti, milyen nagy árat fizetett az én bűneimért az én Megváltóm. És mivel a Megváltó engem annyira szeretett, ezért én is szeretni akarom Őt egész életemben.

Boldog, aki elmondhatja, és boldog, aki vallja: Úr Jézus, te élet fájaként halálra adtad magad, és én is szeretném halálba adni önmagam. Szeretném halálba adni az őemberemet. Ott van megfeszítve a Golgota keresztyén az én őemberem vele együtt. Add Uram, hogy ne támadjon fel, és ha feltámadna, akkor harcoljak ellene, küzdjek ellene, azért, mert te harcoltál a Gecsemánében, és küzdöttél. Nem magadért, hanem értem.

Igen, az ilyen ember vallja: élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Valljuk ezt meg énekszóban is, énekeljük az előbb említett 341. dicséret 5. versét: a hívő szív hálája: ó légy érette áldott, Jézus, egyetlenem.

Imádkozzunk!

Hálásan köszönjük, Urunk, hogy éppen akkor hirdetteted ezt az ígét, amikor itt van a terített úrasztala is a templomban. Magasztalunk téged, hogy egyetlen oltáron, a Golgota oltárán nagy engedelmes voltál, hordozván bűneinket, te váltottál meg minket.

Köszönjük, hogy ennek jeleit láthatjuk magunk előtt, és nemcsak az erről szóló híradást, a kijelentést hallgathatjuk, az ige üzenetét, hanem ennyire kézzel foghatóan, ennyire közel szemlélhetjük magunkhoz, ennyire egygé válhatunk, mint ahogy ezzel a darab kenyérrel és borral egygé válhatunk, úgy válhatunk egygé a mi drága megfeszített, feltámadott életfánkkal, Jézus Krisztussal, aki azt mondja: hit által a mi szívünkben kész lakozni.

Ó bocsásd meg, Urunk, a zárt szíveket, akik talán ezen a héten sem nyíltak meg, akik elutasítottak téged ezen a héten is, és nem borultak le, úgy mentek el innen a hétről.

Könyörülj meg rajtunk, Urunk, hogy minél többen leborulva áldjunk téged, hódoljunk neked, mint a menny Királya előtt, mint egyetlen közbenjárónk előtt, aki megengesztelte az Atyát.

Áldunk téged, Úr Jézus, hogy szörnyű kínhalálod nagy jót akar nekünk, és bocsásd meg, hogy az emberek nem akarják ezt a nagy jót.

Kérünk téged, aki hívő szívvel itt most leborul, add ezt a nagy jót, ezt a drága hitet, amely hozzád kapcsol. Adj értelmet, amely felfogja, hogy mi-

ért történik mindez, és adj megváltott akaratot, amely kész már cselekedni az Isten akaratát is. Egyszer majd vigy be szent hajlékodbá, ahol nincs bűn, fájdalom, könny, ahol nincs kísértés, hanem ahol gyönyörködhetünk a Bárányban, aki a mennyben is hordozza a szegek helyét és oldalán a dárdának a helyét, és ott van az élet fája, a keresz, hogy emlékeztessen bennünket: csak ezért van jogunk bemenni az élet fájához, a mennyei Jeruzsálembe. Csak ezért van polgárjogunk. Áldj meg, szánj meg bennünket, drága Urunk.

Kérünk, áldd meg az úrvacsorai közösségünket is. Áldd meg gyászolóinkat, betegeinket, kicsinyeinket, a munkába menőket, az iskolásokat, a gyermekórákat, ahol szintén Jézus Krisztusról hallanak. Köszönjük neked, hogy te vagy a mi oltalmunk és erősségünk, igen bizonyos segítség a nyomorúságban. Engedd, hogy örvendezzünk benned és hálás életet éljünk.
Ámen.

440,12-14 dicséret

12. Ha meghaltunk Úr Jézussal,
Nem illik már vétkeznünk;
Feltámadván Úr Krisztussal,
Le kell a bűnt vetkeznünk.
Mint mennyei lakosok,
Legyünk tiszták s okosok;
Mint testének s vendégének,
Szükséges lennünk szenteknek.

13. Isten ártatlan Báránya,
Méltó vagy, hogy végy áldást,
Mert érdemed azt kívánja,
Végy tőlünk hálaadást!
Végy örök dicsőséget,
Hatalmat, tisztességet,
Mert értünk megölettetél,
Atyádnak eleget tettél.

14. Add, Úr Jézus, halálodban,
Követnünk életedben,
Szentséges tudományodban,
Szelíd szenvedésedben.
Légyünk alázatosak.
Mindenhez irgalmasak;
Segélj erre Szentlelkeddel,
Oktass, vezérelj igédde!

A Bp.-Pasaréti Református Egyházközség rendszeres alkalmai

Istentisztelet: vasárnap 8.00 és 10.00, csütörtök 18.00
jeltolmácsolás: vasárnap 10.00

Evangélizáció: a hónap utolsó előtti vasárnapján 18.00

Úrvacsora: a hónap utolsó vasárnapján

Bibliaórák:

Férfi: kedd 18.00

Női: kedd 10.00 és 18.00

Baba-mama kör: kéthetenként – szerda 10.00

Családos: 3 csoport, kéthetenként – szombat 17.00

Házaspáros: 4 csoport, kéthetenként – szerda 17.30 és 18.00

Fiatalfelnőtt: kedd 18.30, szerda 18.00, péntek 18.00

Ifjúsági órák: vasárnap 17.00, 2 hetente szerda 18.30

Bibliaiskola: hétfő 18.00

Imaközösség: csütörtök 17.00

Kóruspróba: csütörtök 19.00 - 20.45

Gyermekalkalmak:

Gyermek-istentisztelet: vasárnap 8.00 és 10.00

Gyermekmegőrzés a vasárnapi és ünnepi istentiszteletek alatt

Gyülekezeti hittanórák: csütörtök 16.30

Iskolai hitoktatás a Budenz úti, Fenyves úti, Fillér utcai, Szabó Lőrinc,
Virányos, Palotás Gábor, Zugligeti úti iskolákban

Óvodai hitoktatás a Zugligeti, Mesevár és Gesztenyéskerti óvodában

Lelkészi hivatal nyitva tartása: hétfő - péntek 9-13 óráig

Könyvajánlat

Cseri Kálmán: A kapernaumi százados
Ábrahám útja
Istentől kapott fegyverzet (Immánuel Kiadó)
Ami történni fog (A Jelenések könyvének mai üzenete)
Miért engedi Isten?
Felismerték Őt
Mi van a halál után?
Vak voltam – most látok
Gyógyító beszélgetés
Zákeus
Öregen is gyümölcsöző (Bővített kiadás)
Emberek a kereszt körül (Harmat Kiadó)
A kegyelem harmatja (Harmat Kiadó)
Miatyánk (Átdolgozott kiadás) (Harmat)
A négyküllős kerék (Immánuel Kiadó)
Bibliai alapfogalmak (Immánuel Kiadó)
Uram, hogy lássak!
Ki a mi Istenünk?
Foltozni, vagy átöltözni?
Szeressétek egymást!
Mit hoz a jövő?
Isten kérdez
Jónás
Pál életútja
Jósáfát
„Amikor eljött a pünkösöd napja...”
Mit ünnepelünk húsvétkor?
Minek az ünnepe karácsony?
A Törvény betöltése...
Újonnan kell születnetek
A házasság válságai
Mit tanít a Biblia a szenvedésről?
Noé Istennel járt
Fölkelvén hazament
Hogyan ad Isten győzelmet?
Tudom, kinek hittem (Kálvin Kiadó)
Református hitünk (Kálvin Kiadó)
Pál apostol (Kálvin Kiadó)
A Tízparancsolat (Harmat Kiadó)
Fürödj meg és megtisztulsz (Harmat Kiadó)
József (Harmat Kiadó)

Horváth Géza:	Hét üzeneted érkezett!
Földvári Tibor:	Jézus imádságai Kísértés
Varga Róbert:	Jónás könyve Kik a boldogok? Sámson Lázár feltámasztása
Dr. Sípos Ete Álmos:	Igazat adsz-e Istennek... Ne félj, csak higgy!
Ifj. Alföldy-Boruss Dezső:	Taizé a Biblia mérlegén
Farkas Jánosné:	Sasszárnyakon Most már látok
Hatvani Margit:	Istentől lett ez hit által
Dizseri Eszter:	És beszéld el fiaidnak...
Becsei Tamás:	Természetgyógyász voltam
Paul Humburg:	Az örök kiválasztásról Egy nemes jellem
Alfred Christlieb:	Felülről való hatalom De én imádkozom
Dr. Pálhegyi Ferenc, Dr. Gusztos Erzsébet, Varga Róbert, Dr. Tóth Tamás, Dr. Örley Judit:	} Rólatok, értetek, nektek (3. kiadás)